

Ἦ σὺ καὶ φρικτὴ καὶ μύρη,
σὲ ποῦ τρύπα κρυβέσθαι ὡς τῶρα,
κ' ἀποροῦσε κανένας ποῦ νῆβρη
τὴν κίτιν, ποῦ φέρει τὴν ψώρα;

Σὺ καὶ μόνος, βρε Νήφων γρουσουζία,
ἔχεις κάνει τὸν τόπο μουρλοζία,
σὺ καὶ μόνος με λόγια καὶ ζήλιος
καὶ σὺν φίλῃ σ' αὐτὰ καὶ ἐσφύριζες,
τοὺς ἐλέγγους ἐσὺ τοὺς κουδάλιπες
καὶ τὸν πόλεμο σὺ τὸν ἐκήρυξες.

Τέτοια λένε σ' αὐτὸν τὸν παππᾶ
καὶ καθεὶς φρικτῶν σιωπᾶ.
Ποῖα φρίκη καὶ τρόμου σιγή!..
στέκουν ὄλοι καὶ κάνουνε τόπο,
πλὴν αὐτὸς με τὰ πέντ' εὐλογεῖ,
τοὺς κυττάζει καὶ φεύγει με τρόπο.

Κι' ὁ Λεβίδης, τῆς Κρήτης ἡ σκέπη,
ἐμπροσὰ τοῦ τὸν Κούντουρο βλέπει,
καὶ με πάθος ἀργίζει μινύρε:
«ἐρεῖ τοῦ, Κρητικὴ τρανιτόρε.»

Ἐξάρνα κι' ὁ Περικλέτος μέσῃ σ' τὸ σκῆνι φθάνει
σὺν Χατζῆς Ἀντολίτης, κι' ὄλο τὸν ἀστείο κάνει.

Ὁ Περ. — Τζᾶνομο, μεγάλο σ' τὴ Βουλή γέννησε νταβατοῦρι...
Κώστα Τρικούπη λέανε πῶς βράζει Μπουτούρη.
Μπουτούρης ἀπαξε σπατὶ Τρικούπη νὰ τρυπήσῃ...
Χριστὸ εἰ Παναγία μου, καυγᾶ τὰ κοπρνήσιγ.

Τρικούπης ντὲν ἱκτύπησε,
Μπουτούρης ντὲν ἱτρύπησε.
Τρικούπης ἄλλοι λέανε πῶς ἀτράψε σκαμπίλι
τοῦ Ναυτικῆ Βασίλει.

Ἄλλοι σκαμπίλι λέανε πῶς πήγε σ' τὸν ἄερα,
κι' οὐλ' ἱπροσμέναν φονικό νὰ γένῃ τὴ Δευτέρᾳ.
Μὰ φονικό ντὲν γένηκε... μάρτυρες κουδεντιάσανε,
ἀρτίκ ἰξηγήθηκανε κι' ἰστέ τὰ συμβεδιάσανε.

Μόλις ἱφιλώσανε κι' πάει τοῦτ' ἡ φούρικ,
κι' χεθνήσιμ τῆς Βουλῆς ἰξηγήκανε κινουόρικ.
Μονομαχία τὰ γενῆ με ντὸ Κωστήδες πάλι,
τὸ Κομμουνιστοῦ πιάσανε μαζί με τὸ Τοπάλη,
κι' οὐλ' ἰσαστίζου κι' ἱροτοῦν τὸν Κώστα τὸν Βολιώτη
πῶς με τὸν Κώστα τᾶβαλε τὸν Πεντεπηγαδιώτη.

Ἄλητεχ τὶ τὰ γάνομο μ' ἱτοῦτα τὰ νουέλα
κι' ἱμάρτυρες νὰ τρέχουνε κι' δὸς τοῦ σῦρε κι' ἔλα.
Ἄιντε νὰ ντιοῦμε μπακκλούμ... πρᾶμικ Βουλή κι' τούτη...
τκρρεῖ πῶς εἶναι Τρηνσβαλά... μαχαῖρι κι' μπαροῦτι.

(Κᾶποιοι σ' τὴ μέση σταματᾶ
καὶ λέγει σοβαρὰ αὐτὰ.)

Ἐν μέσῃ τῆς Ἀποκρής καὶ κρότων χαρμωσύνων
σήμερα πρῶτον Σάββατον σεπτόν τῶν μνημοσύνων
καὶ νέον τοῦ πολέμου καὶ μνημοσύνων τελεταί,
πρακκαλοῦνται δὲ θερμῶς οἱ φίλοι συμπολιταί
κι' εἰς τοῦτο νὰ παρευθεθοῦν

καὶ μεθ' ἡμῶν νὰ δεηθοῦν
ὑπὲρ τῆς ἀναπαύσεως αὐτοῦ τοῦ μακαρίτου,
χοροστακοῦντος τοῦ παπποῦ, παππᾶ λαοπροβλήτου.
Ἡ δὲ παροῦσα, κύριοι, ποῦ ἀργώσθ' εἶδὸν πέρα,
θεωρηθῆτ' ὡς πρόσκλησις κοινὴ κι' ἰδιαιτέρᾳ.

Σπαθῶν ἀκούεται κλαγγὴ καὶ κᾶποιο κούριος κρότος
ὅταν ὁ ψευτοπύλεμος πηδᾷ σὺν Πιερώτος.
Ἐγῶμ' ἐκεῖνος, τοὺς ἱμλεῖ, ποῦ δικρῶς γεγκίρομαι
κι' ἐπὶ περυσίον ἔρεμοι,
ποῦ κι' ἄλλα κ' ὄλληκα πετᾷ σ' τὴν περωτιῶν σὰς Φήμην
καὶ μνημονεύετε συγγὰ τὴν ἱλαρὰν μου μνήμην.

Ἐγῶμ' ἐκεῖνος, ποῦρομαι καὶ πάλι γὰρ νὰ φρίζετε
κι' ἔνας τὸν ἄλλον νὰ ῥωτᾶ γιὰτὶ νὰ κηρύζετε.
Ἐγῶμ' ἐκεῖνος, βρε παιδιᾶ, ποῦ κάνω νὰ λαλοῦν
χηνόπουλα, παπάκια,
καὶ τεντζερέδες ἀπὸ μῦρος καὶ πίσω μου κυλοῦν
καὶ βρᾶσκουν τὰ καπάκια.

Ἐγῶμ' ἐκεῖνος, ποῦκανε τὸν καθεὶς Νικολῆ
ἀδικαίριως τὸν ντουιζὴ νὰ βομβαρδοσῆ,
κι' ἔκανε κι' ἀνατρίχιασε τὸν Γεγνηθῶν ἡ πέσσα
με τὸν Στιράδο, τὸν Γαγγῆ, καὶ με τὸν Κοκορέταξ.

Ἐγῶμ' ἐκεῖνος, ποῦδγαλα Στρατηλατῶν ἀσκέρι,
Ἄρης Ἀποκράτικος, τοῦ Καρναζίου ταίρι,
ποῦ παρελάνω μ' ἔμρατα θουρίου ἀπαγγέλιον,
καὶ τῶρα καὶ σ' τὸ μέλλον
μαζί με τὸν Καρναζιο θὰ φθάω σ' τὰς Ἀθήνας
καὶ θὰ γερεῶ σοβαρὰ ἀπ' ἔλους σας εὐθύνας.

(Εἶπε κι' ἀμέσως ξύλινη φοράει σκακράκ
κι' ἀπὸ τὰ γέλοια κόκκινος ἐβῆν' σ' τὸ λεροῦσι,
καὶ τοῦ Τυρταίου Φασουλῆ τοῦ φουτύσε τὴ βράκκα
καὶ τριχ τριχ μ' ἀδῆσε τὸ βρωμερὸ τοῦ μοῦσι.)

Καὶ καμπόδασι ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Εἰς τοῦ Ξένου τοῦ Διονύστ τὸ Κατάστημα τὸ νέον
σημειοῦμενον με πέντε κι' ἐννεήκοντ' ἀριθμῶν,
εἰς τοῦ Σόλωνος τὸν ὄρομον βρεῖε, πλῆθος Ἀθηνῶν,
νᾶβρης ντόμινα χρωμάτων διαφόρων καὶ ρυθμῶν,
ντόμινα με τῶση φτήνεσι, κινουόργη, μεταξωτά,
ποῦ θερμῶς σας τὰ στήνω... δὲν θὰ βρῆτε σὺν κι' αὐτὰ.

Τόμος γλαφυρὸς ἔμρατων πατριωτικῶν, ὄρακιον,
ὅπου πᾶσις φαντασίαις καὶ ρυθμῶς καὶ στίχους ρένον.
Ἐμπνευσμένος ποιητῆς τῶν εἶναι παλαιῶς μας φίλος,
Ἀχιλλεὺς ὁ Καρκατίαι, ποῦ Μουσοῦν τὸν φλέγει ζήλος.

Κυκλοφορεῖ τὸ «Νόμισμα», τούτεστι συγγραφεὶ
τοῦ Γεωργίου Κατσελιῆ καὶ πραγματικῶς σφῆ.
Ἐνα σπουδαῖον ζήτημα τοῦ κράτους ἀφορᾷ
κι' ὄλοι νὰ μελετήσετε τὸ σύγγραμμα τοῦ τούδε,
γιατὶ με τὴν μελέτην μου μαθαίνει μιά χαρὰ
τὸ τί σημαίνει νόμισμα κι' ἐκεῖνος ποῦ δὲν τὸδε.